

Pentru viață

nr. 10 ♥ primăvara 2021

2021
**Uniți
pentru
viață**

**Marșul
pentru
viață
2021**

**Marșul
pentru
viață în
lume**

**Iustina
Cenușă
interviu**

Mărturii

ROMÂNIA
pentru VIAȚĂ

Revista poate fi citită
și online pe site-urile
studentipentruviata.ro și
romaniapentruviata.ro

ASOCIAȚIA STUDENȚI PENTRU VIAȚĂ

✉ studentipentruviata@gmail.com
☎ 0751.859.467
f /studentipentruviata
www.studentipentruviata.ro

Cod Fiscal: 31835630
Cont: RO25BTRLRONCRT0V17367901 – RON
Deschis la Banca Transilvania
Agenția Lipsani, București

MISIUNE

Credem în respectarea dreptului la viață al tuturor oamenilor, din momentul concepției și până la moartea naturală, și considerăm că prin sprijinul acordat mamei și copilului se pot forma tineri responsabili pentru familie și societate.

Design & DTP: Direct Design / directdesign.ro
& andrei tache

ISSN: 2392-7577

SITE-URI PRO-VIAȚĂ

studentipentruviata.ro ♥ romaniapentruviata.ro ♥ marsulpentruviata.ro ♥
femeifericite.com ♥ avorturiregretate.ro ♥ centreconsiliereavort.ro ♥ moldovapentruviata.md
♥ liveaction.org/news ♥ studentsforlife.com

CENTRE CARE OFERĂ SERVICII DE CONSILIERE ÎN CRIZA DE SARCINĂ ȘI ALTE SERVICII PENTRU MAME, FAMILIE, COPII

ALBA IULIA
Centrul lochebed
Bd. Transilvaniei, bl. 54, ap. 2
Tel: 0358.401.487
centruliochebed@gmail.com
www.ccalba.ro

ARAD
Asociația M.A.M.A. Arad
Calea Romanilor, nr. 4-8,
bl. K2, sc. A, ap. 1
Tel: 0257.211.041, 0751.873.397
mamaarad@yahoo.com
www.mercysactionmission.com
www.ma-mi.org
Sonia Horhat

BAIA MARE
Centrul de consiliere
„Picioare Little feet”
Str. George Coșbuc bl. 34,
ap. 20, Et. 3
Baia Mare, Jud. Maramureș
Tel: 004.0362.800.770
004.0737.177.277

BRAȘOV
Fundatia lochebed
B-dul Griviței, nr. 61, Bl. 46,
Sc. B, Apt. 1
Tel: 0368.449.283
iochebedbv@gmail.com
www.mercysactionmission.com
www.ma-mi.org
Daniela Făgădar

BUCUREȘTI
Centrul de consiliere și sprijin
pentru părinți și copii „Sfânta
Alexandra Împărăteasa”
Str. Virgiliu, nr. 81, et. 7
Tel: 0800.070.013.
consiliere@centralexandra.ro
www.centralexandra.ro
Centrul de consiliere și

informare „Sfânta
Împărăteasa Elena”
Bd. Basarabiei nr. 28 A, et. 3,
Sector 2. Tel: 0800.070.013
consiliere@centrulsfantaelena.ro
și www.centrulsfantaelena.ro

Asociația Pro-vita pentru
Născuți și Nenăscuți
Filiala București
Str. Brândușelor, nr. 3,
bl. V78, sc. 2, ap. 44
Tel: 0744.982.925
roxana@provitabucuresti.ro
www.provitabucuresti.ro
Psih. Roxana Puiu

CHIȘINĂU,
REPUBLICA MOLDOVA
Misiunea Socială Diaconia
Str. Criuleni 22 (Cart. Poșta Veche)
Tel: (+373 22) 46-32-28, (+373 22)
46-32-31, (+373 22) 46-32-34
E-mail: office@diaconia.md

Alianța pentru Salvarea
Familiiilor din Moldova
Tel: 060.189.672
office@salvareafamiliiilor.com
facebook.com/Salvarea Familiiilor

Centrul de consiliere și sprijin
„Sfânta Elisabeta”
Str. București, 59, Sc. 1, Et. 3,
Chișinău
Tel: +373 781 27 007
centrulisabeta@gmail.com

CLUJ-NAPOCA
Clinica Pro Vita
Str. Teodor Mihali nr. 38-40
Tel: 0264.431.891, 0748.127.021
provitacluj@gmail.ro
www.clinicaprovita.ro
Dr. David Ilie

Fundatia Agape pentru
Ocrotirea Vieții
Calea Moșilor, nr. 16, ap. 4
Tel: 0749.067.877, 0743.142.168
agape@terapeuta.ro
www.terapeuta.ro

Cabinetul „Providence”
Str. 1 decembrie 1918,
nr. 130, ap. 36
Tel: 0740.353.469
augusta_calina@yahoo.com

Sr. Augusta Griguta Centrul De
Servicii Sociale „Acoperământul
Maicii Domnului”
Str. Ovidiu, Nr. 27, Cluj-Napoca
Tel: 0264.454.644

CRAIOVA
Cabinet Individual
de Psihologie Silvia
Georgeta Ionescu
Zona Ciuperca, Str. Șoimului 20
Tel: 0762.844.234
Psih. Silvia Georgeta Ionescu

CONSTANȚA
Asociația Pro-vita pentru
Născuți și Nenăscuți
Tel: 0723.560.044, 0769.233.631
prflorincarabuz@rocketmail.com
www.provitacostanta.ro
Pr. Florin Carabuz

DEVA
Centrul Noua Speranță
Str. Nicolae Grigorescu, nr. 59
Tel: 0735.501.797, 0723.458.248
lucim77@gmail.com
Lucia Mirza

Asociația M.A.M.A. Deva
Str. Liliacului, Bl. 17, Sc. A, Apt. 2
Tel: 0354.803.686
mama.deva@yahoo.com
www.mercysactionmission.com
Nina Kovacs

Asociația Misiunea Ajutor
Pentru Femei
Al. Jupiter, bl. 22, ap. 46
Tel: 0763.633.909
ajutorptfemei@yahoo.com
www.ajutorpenturfemei.
cabanova.com
Rafila Crișan

DEJ
Centrul de consiliere „M.A.M.A.”
Str. 1 mai, nr. 13, Dej
Tel: 0364.410.139
centrumamadej@gmail.com
https://www.facebook.com/pg/
centruldeconsilieremamadej

GALAȚI
Asociația Pro-vita pentru
Născuți și Nenăscuți
Tel: 0743.040.118
provitagalati@yahoo.com
Sabina Costache

HUNEDOARA
Asociația M.A.M.A. Hunedoara
Str. George Enescu, nr. 12, Bl. 108,
Sc. A, Ap. 4
Tel: 0354.416.911
mama_miriam_hd@yahoo.com
Iulia Moldovan

IASI
Centrul de formare și
consiliere „Sfinții Arhangheli
Mihail și Gavriil”
Strada Tâlpălarilor, nr. 12
0232.215.157, 0751.214.017

sfarhangheli@gmail.com
www.sfintiarhangheli.ro

Centrul de Consiliere Psiho-
socială și Terapie „Primul Pas”
Bd. T. Vladimirescu, nr. 89,
bl. 89, sc. A, ap. 2
Tel: 0232.277.901
contact@primulpas.org
www.primulpas.org
Geanina Ungurianu

Centrul de Informare și
Prevenție – Pro vita Iași – MMB
Tel: 0753.427.368,
dragos.balinisteanu@gmail.com
www.provitaiasi.ro
Dragos Bălinișteanu –
Coordonator

Centrul de ajutoare a mamelor
afiliate în dificultate „Praesidio”
(Pro vita Iasi – MMB)
Tel: 0756.333.890
cosmin_brinza@yahoo.com
www.provitaiasi.ro
Cosmin Brinza – Coordonator

ORADEA
Centrul de Informare și
Consiliere „Puls”
Str. Aurel Lazăr, nr. 4A, ap. 8
Tel: 0359.800.665, 0755.206.787
centrulpuls@yahoo.com
www.centrulpuls.ro
Cornelia Gherle

ROMAN
Asociația Familia și Viața
Str. Ștefan cel Mare, nr. 228
Tel: 0233.742.505.
0745.905.748
afav_roman@hotmail.com
www.familiasiviata.ro
Maria Gherghel

Pentru a vedea lista
completă cu centrele
de consiliere, vizitați
marsulpentruviata.ro.

Faptul că noi trăim ne face responsabili să îi ajutăm pe toți să se bucure de acest dar

EDITORIAL

de Adelina Militaru

„Unii pentru viață” este tema Marșului pentru viață din acest an. De ce să ne unim pentru viață? Pentru că noi am primit darul vieții și suntem datori să îi ajutăm și pe alții să se bucure de acest dar! În anul 1996, s-au născut doar 34% din toți copiii care ar fi trebuit să se nască de fapt. Dintre toți acești copii care au primit darul vieții, unul trebuia să fie mort. De ce? Pentru că toți cei din jurul ma-

Veniți de partea dragostei, a adevărului, a responsabilității, a sprijinului!

mei aceluși copil erau împotriva vieții lui deoarece medicii afirmaseră că urmează să se nască cu un handicap. Aceștia afirmau că acel copil va fi un chin pentru părinții lui, că nu va avea niciun viitor și că cel mai ușor pentru toată lumea ar fi să... nu se nască.

Acel copil sunt eu. Și, din fericire, am avut șansa de a avea o mamă care a ales viața în ciuda tuturor presiunilor! Pe 26 martie 1996, deși am fost născută prematur, viața a câștigat! Bucuria a fost dublă pentru părinții mei deoarece s-a dovedit că toate afirmațiile celor ce i-au îndemnat să-și avorteze copilul au fost complet false: au născut un copil perfect sănătos!

Știind povestea vieții mele și faptul că am fost atât de aproape de moarte, de fiecare dată când trăiesc

un moment fericit mă gândesc la toți copiii din generația mea care nu au avut șansa de a-l trăi. Mereu mă gândesc oare ce ar fi putut fi toți acei copii care nu au avut nici măcar șansa de a se naște și cum ei aveau un scop în această viață, dar pe care nu au avut niciodată șansa de a-l îndeplini. Faptul că eu trăiesc mă motivează să vreau să fiu una dintre vocile copiilor care au murit prin avort și consider că noi toți, cei care ne bucurăm de darul vieții, ar trebui să sprijinim viața. Cum? Prin conștientizarea existenței crizei de sarcină, prin implicare activă în activități pro-viață sau chiar prin fapte simple: un îndemn bun, o încurajare. Criza de sarcină poate să apară oriunde, indiferent de statutul social, ocupație sau vârstă. O femeie care trece printr-o astfel de criză poate fi oricine: sora noastră, colega noastră de facultate sau serviciu, o vecină. Când întâlnim o astfel de situație, cele mai bune lucruri pe care le putem face este să îi fim alături mamei, să o sprijinim, să îi arătăm că avortul nu este singura ei opțiune și să o ajutăm să se bucure de cel mai de preț dar pe care l-a primit: viața copilului ei.

Vă îndemn să ne unim pentru viață, să ne deschidem inimile față de femeile care se confruntă cu o criză de sarcină, să lucrăm împreună pentru a-i ajuta pe cei mai mici, din pânțele, să devină mări și să trăiască toate momentele frumoase pe care le-am trăit noi!

Marșul pentru viață în lume

Dintre sutele de marșuri pentru viață locale, cel mai important Marș pentru viață din SUA este cel de la Washington. Marșul pentru viață 2021 Washington a avut loc, fizic și online, în 21 ianuarie. A fost a 48-a ediție a MPV Washington! Tema din acest an a fost „Together Strong: Life Unites” – „Puternici împreună. Viața unește”.

Jeanne Mancini, Președintele Marșului pentru viață Washington:

Maica Teresa spunea: „Tu poți face ceea ce nu pot face eu, eu pot face ceea ce nu poți face tu, iar împreună putem face lucruri mărețe”. Așa cum o spune și tema marșului nostru din acest an, fiecare dintre noi are o contribuție esențială și de neînlocuit în lupta pentru viață. Este mare nevoie de fiecare dintre voi. De aceea, vă rog să vă alăturați, pentru a deveni mai puternici împreună, fiindcă viața ne unește.

Donald Trump, fost Președinte al Statelor Unite, la proclamarea zilei de 22 ianuarie 2021 ca Ziua Națională pentru Sanctitatea Vieții Umane:

Fiecare viață umană este un dar pentru lume. Fiecare persoană, fie ea născută sau nenăscută, tânără sau vârstnică, sănătoasă sau bolnavă, este făcută după chipul sfânt al lui Dumnezeu. Atotputernicul Creator oferă talente unice și vise frumoase pentru fiecare și are un plan măreț pentru fiecare persoană. Chem poporul american să continue să aibă grijă de femeile care se confruntă cu o sarcină neașteptată și să sprijine adopția și asistența maternală în mod mai concret, pentru ca fiecare copil să se poată bucura de un cămin iubitor. Și mai cer fiecărui cetățean al măreței noastre națiuni să asculte liniștea care s-a lăsat prin absența unei întregi generații pierdute și apoi să-și ridice glasul pentru toți cei afectați de avort – știuți și neștiuți.

Kat Cammack, membră a Congresului SUA:

Integritatea cu care ați ales să apărați acest segment de populație este adesea impopulară în ochii celor din jur. Dar nu vă pierdeți credința.

Când mama mea era însărcinată cu mine, medicii i-au spus că a avut un accident vascular cerebral cu sora mea și că nu va mai putea avea copii. Așadar, când a aflat că este însărcinată, medicii au sfătuit-o să mă avorteze. Bunica mea a sfătuit-o – a implorat-o și a insistat cu argumente – să mă avorteze. Mama a spus că nu. Așadar, când i s-a oferit să aleagă, mama a ales viața și de aceea sunt pro-viață.

Ben Watson, star NFL:

Construirea unei culturi a vieții nu depinde de cât de mulți ne adunăm într-un loc, ci dimpotrivă. Începe la fiecare acasă, de acolo iradiază în bisericile noastre, la locul de muncă și influențează comunitățile în care trăim. Iar aceasta are apoi impact asupra întregii națiuni.

Chris Smith, membru al Congresului SUA:

Cândva, viitoarele generații americane vor privi înapoi și se vor întreba de ce și cum o societate care se mândrea cu realizările în privința drepturilor omului și empatia ei a putut favoriza pierderea atâtor bebeluși lipsiți de apărare.

Lila Rose, Președinte Live Action:

Victoriile noastre în plan politic vor fi doar pe termen scurt dacă nu se vor nutri din schimbări profunde în plan cultural.

Paris: 5.000 de oameni în piața Trocadero și mai mult de 15.000 persoane online

Varșovia: 5.000 de persoane, la a cincisprezecea ediție a Marșului pentru Viață și Familie

Marșul pentru viață 2021 „Uniți pentru viață”

Marșul pentru viață 2021 „Uniți pentru viață”. Evenimentul se află la a XI-a ediție națională, are loc **sâmbătă, 27 martie 2021 și se organizează online**

În perioada **1-31 martie 2021** se va desfășura **Luna pentru viață** cu aceeași temă, care va cuprinde activități pro-viață organizate la nivel local în cât mai multe domenii: educație, cultură, artă, implicare socială etc. Majoritatea acestor activități se vor desfășura online, iar acolo unde legislația permite se vor organiza și activități în format fizic, cu respectarea măsurilor de sănătate publică în vigoare la data respectivă.

Nădăjduim că un număr cât mai mare de instituții și organizații locale vor desfășura activități în Luna pentru viață, compensând astfel faptul că Marșul pentru viață nu se poate organiza în mod fizic.

Asociațiile România pentru viață și Studenți pentru viață vor organiza mai multe activități în Luna pentru viață. Printre acestea se numără și concursurile „Românii au talent pro-viață 2021”. Întregul calendar al evenimentelor organizate de cele două asociații va fi publicat în 22 februarie.

Uniți pentru viață

Tema din acest an reprezintă o chemare adresată românilor din țară și din diaspora. Fiecare poate face ceva, iar cea mai înaltă chemare pe care o avem este să sprijinim viața, să ajutăm femeile în criză de sarcină să se elibereze de frici și probleme, astfel încât să se poată bucura în mod deplin de venirea pe lume a copiilor lor. Fundamentul acestei implicări este chipul lui Dumnezeu din oameni: viața fiecărui copil, a fiecărei femei și a fiecărui bărbat contează, trebuie protejată și sprijinită de la concepție până la moartea naturală.

Implicarea pro-viață pornește de la mărturiile femeilor în criză de sarcină și are trei componente: conștientizarea, dragostea și sprijinul.

Conștientizarea

Cultura avortului, creată de comunism și perpetuată prin neasumare și iresponsabilitate, a determinat în perioada 1958-2019 un număr de 22.834.127 avorturi înregistrate de statisticile naționale. Dar dimensiunea culturii avortului este mult mai mare: la acest număr trebuie adăugate avorturile medicamentoase, avorturile care se efectuează în clinicile particulare, care nu sunt raportate, și avorturile făcute de persoanele tinere și mature plecate la muncă în străinătate, care reprezintă o parte însemnată din populația României aflată în perioada de fertilitate.

Indiferența față de criza de sarcină și banalizarea avortului s-au concretizat într-o lipsă de sprijin acută pentru femeile însărcinate și pentru copiii lor, iar calea cea mai rapidă către acoperirea iresponsabilității și a indiferenței a fost promovarea avortului ca unică rezolvare pentru toate problemele femeilor aflate în criză de sarcină.

Comunismul nu a distrus doar respectul pentru demnitatea femeile însărcinate și pentru viața copiilor nenăscuți, ci și spiritul implicării sociale, care inspira comunitățile locale să poarte de grijă femeilor însărcinate, copiilor orfani, copiilor săraci, copiilor născuți cu diferite afecțiuni și tuturor celor aflați în nevoie.

Instaurarea regimului comunist a însemnat distrugerea

rețelelor de asistență socială existente la nivelul comunităților locale, fie ele organice sau organizate, închiderea facultăților de asistență socială, lipsirea cultelor de posibilitatea de a-și desfășura activitatea social-filantrropică în sprijinul oamenilor. Prin aceste demersuri, comunismul a cultivat continuu un grad mare de iresponsabilitate socială și individuală, care a modificat într-un mod profund negativ relațiile dintre oameni și a dus la multă indiferență față de suferința aproapelui.

La început, mulți oameni s-au simțit confortabil cu gândul că statul le preia o mare parte din responsabilități și se ocupă de problemele lor, însă demersurile făcute de regimul comunist aveau o bază pur ideologică, în nici un caz respectul și grija față de oameni. De exemplu, statul comunist a înființat orfelinatele de mari dimensiuni în care mii de copii au suferit abuzuri și traume, chiar au murit. Avortul copilului a părut preferabil acestui chin, dar soluția era alta: sprijinul pentru femeie, grija reală pentru copil, înainte și după naștere. Aceeași soluție este cea reală și pentru mentalitatea eugenistă că toți copiii care prezintă o probabilitate de a se naște cu o anumită afecțiune trebuie avortați.

Deși au trecut mai mult de 30 de ani de la căderea comunismului, consecințele dureroase ale ideologiei culturii avortului - așa a denumit un cercetător american situația din estul comunist - sunt prezente din plin în mentalitatea contemporană. Va fi nevoie de un efort comun pentru a schimba cultura avortului și a iresponsabilității instaurată de regimul comunist. Implicarea locală este vitală pentru a putea construi o cultură pro-viață, o cultură a solidarității și a dragostei pentru femeile însărcinate și pentru copiii nenăscuți.

Dragostea

Marșul pentru viață și toate acțiunile organizate în Luna pentru viață au un singur scop: schimbarea inimilor. Cu cât mai mulți oameni își vor deschide inimile cu dragoste și căldură către femeile în criză de sarcină și copiii lor, cu atât se vor dezvolta mai multe inițiative concrete pro-viață: centre de sprijin pentru femeile în criză de sarcină în fiecare județ, rețele locale pentru părinți care primesc vestea că ar putea naște un copil cu o problemă de sănătate, programe de suport pentru femeile însărcinate victime ale violenței domestice sau ale traficului de persoane, asociații pentru profesioniști din diferite domenii care sprijină viața etc.

În criza de sarcină, dragostea înseamnă ca femeia să fie ajutată, în loc să fie pedepsită, să fie încurajată, în loc să fie presată, să fie mângâiată, în loc să fie lovită, să fie iubită, în loc să fie urâtă pentru că este însărcinată sau pentru că dorește să aleagă viața pentru copil, să fie felițată, în loc să fie disprețuită, să i se spună că își construiește viitorul ei și al societății, în loc să i se spună că își distruge viitorul. Într-un cuvânt sprijin și

recunoștință, iar copilul să fie privit ca ceea ce este: o binecuvântare unică și de neînlocuit.

De aceea Marșul pentru viață este apolitic și neconfesional și nu militează pentru interzicerea avortului. Considerăm că femeile care au făcut avort au nevoie de dragoste și de sprijin specializat pentru a depăși trauma și nu susținem nici o formă de ostracizare a femeilor.

Sprijinul

Fiecare dintre noi poate face ceva. Putem și trebuie să ne unim forțele acolo unde suntem pentru a crea programe, instrumente de sprijin pentru femeile în criză de sarcină și copiii lor și pentru a forma specialiști care să ofere ajutor.

Sunteți manager, coordonator, psiholog, psihoterapeut, asistent social, medic ginecolog, specialist în marketing, specialist în comunicare, specialist în fundraising? Doriți să vă puneți talentele și capacitățile în slujba vieții? Nu mai amânați! Organizați sau participați la o activitate din Luna pentru viață 2021! Veți fi parte din cea mai nobilă și mai frumoasă misiune, de a fi uniți pentru viață!

Dacă nu aveți un cadru instituțional și vreți să faceți un pas înainte în această direcție, ne puteți scrie la comunicare@marsulpentruviata.ro.

Reluăm și în acest an apelul ca societatea să creeze diferite instrumente prin care să sprijine femeia în criză de sarcină, precum:

- Înființarea de centre de sprijin pentru femeile însărcinate, unde femeile în criză de sarcină să poată beneficia, la cerere, de consiliere psihologică gratuită și de sprijinul unui asistent social specializat în criza de sarcină;
- Crearea posibilității legale ca femeia însărcinată care consideră că nu poate crește copilul să îl încredințeze spre adopție imediat după naștere, după modelul adopției începute în perioada de sarcină care este utilizat în SUA, Marea Britanie, Australia;
- Valorizarea în societate a tuturor celor implicați în adopție, în vederea eliminării mentalității disprețuitoare la adresa copiilor adoptați, a părinților adoptivi și, mai ales, la adresa mamelor sau părinților care își încredințază copiii spre adopție când dificultăți majore le afectează capacitatea de a se ocupa corespunzător de creșterea acestora;
- Legiferarea posibilității, la cererea mamei care a pierdut sarcina, de a înmormânta legal copilul.

Persoană de contact:

Alexandra Nadane
Președintele Asociației România pentru viață
0751 859 467

Statistica avorturilor în România

În România, în perioada 2018-1958, statisticile instituțiilor de stat au înregistrat **22.880.236 de avorturi**. Acest număr nu include avorturile care se efectuează în clinicile particulare și avorturile medicamentoase din spitalele de stat și din clinicile particulare, pentru că nu sunt raportate, și nici avorturile făcute de persoanele tinere și mature plecate la muncă în străinătate, care reprezintă o parte însemnată din populația României aflată în perioada de fertilitate.

Dacă s-ar avea în vedere și aceste date, pentru care nu există cifre exacte, probabil numărul avorturilor s-ar dubla.

Sursa datelor:

[1] Abortion statistics and other data—Johnston's Archive, „Historical abortion statistics, Romania”, September 2015, compiled by Wm. Robert Johnston, online la <http://www.johnstonsarchive.net/policy/abortion/ab-romania.html>

[2] Institutul Național de Statistică, 2016, Baza de date Tempo-Online, „Înteruperi de sarcină, pe grupe de vârstă”, online la <http://statistici.insse.ro/shop/?page=tempo3&lang=en&ind=POP201G#>

[3] Institutul Național de Statistică, „Anuarul Demografic al României ediția 2015, Mișcarea naturală a populației”.

Notă: Născuții-vii din anii 2012 și 2013 nu includ născuții-vii din străinătate. Datele din 2013 au fost rectificate față de cele publicate anterior. Din acest motiv, datele nu sunt comparabile cu anii precedenți. Începând cu anul 2014 sunt incluși numai născuții-vii cu reședința obișnuită în România. Datele pentru anul 2014, atât numărul de avorturi, cât și numărul de născuți-vii, sunt semi-definitive.

An	Număr avorturi înregistrate	Procent avorturi	Procent nașteri	Nr. copii născuți vii ^[3]
1958	112.100 ^[1]	22%	78%	390.500 ^[1]
1959	578.000 ^[1]	61%	39%	368.007 ^[1]
1960	769.776 ^[1]	69%	31%	352.241 ^[1]
1961	859.533 ^[1]	73%	27%	324.859 ^[1]
1962	961.679 ^[1]	76%	24%	301.985 ^[1]
1963	1.034.987 ^[1]	78%	22%	294.886 ^[1]
1964	1.097.932 ^[1]	79%	21%	287.383 ^[1]
1965	1.112.704 ^[1]	80%	20%	278.362 ^[1]
1966	973.447 ^[1]	78%	22%	273.678 ^[1]
1967	205.783 ^[1]	28%	72%	522.900 ^[1]
1968	220.193 ^[1]	29%	71%	526.091 ^[1]
1969	257.496 ^[1]	36%	64%	465.764 ^[1]
1970	292.410 ^[1]	41%	59%	427.034 ^[1]
1971	341.740 ^[1]	44%	56%	400.146 ^[1]
1972	380.625 ^[1]	49%	51%	389.153 ^[1]
1973	375.752 ^[1]	50%	50%	378.696 ^[1]
1974	334.621 ^[1]	44%	56%	427.732 ^[1]
1975	359.417 ^[1]	46%	54%	418.185 ^[1]
1976	383.220 ^[1]	48%	52%	417.353 ^[1]
1977	378.990 ^[1]	47%	53%	423.958 ^[1]
1978	394.636 ^[1]	49%	51%	416.598 ^[1]
1979	403.776 ^[1]	50%	50%	410.603 ^[1]
1980	413.093 ^[1]	51%	49%	398.904 ^[1]
1981	427.081 ^[1]	53%	47%	381.101 ^[1]
1982	468.041 ^[1]	58%	42%	344.369 ^[1]
1983	421.486 ^[1]	57%	43%	321.498 ^[1]
1984	303.123 ^[1]	46%	54%	350.741 ^[1]
1985	302.838 ^[1]	46%	54%	358.797 ^[1]
1986	183.959 ^[1]	33%	67%	376.896 ^[1]
1987	182.442 ^[1]	32%	68%	383.199 ^[1]
1988	185.416 ^[1]	33%	67%	380.043 ^[1]
1989	193.084 ^[1]	34%	66%	369.544 ^[1]
1990	992.265 ^[2]	76%	24%	314.746 ^[2]
1991	866.934 ^[2]	76%	24%	275.275 ^[2]
1992	691.863 ^[2]	73%	27%	260.393 ^[2]
1993	585.761 ^[2]	70%	30%	249.994 ^[2]
1994	530.191 ^[2]	68%	32%	246.736 ^[2]
1995	502.840 ^[2]	68%	32%	236.640 ^[2]
1996	455.340 ^[2]	66%	34%	231.348 ^[2]
1997	346.468 ^[2]	59%	41%	236.891 ^[2]
1998	270.930 ^[2]	53%	47%	237.297 ^[2]
1999	259.266 ^[2]	53%	47%	234.600 ^[2]
2000	257.267 ^[2]	52%	48%	234.521 ^[2]
2001	253.426 ^[2]	54%	46%	220.368 ^[2]
2002	246.714 ^[2]	54%	46%	216.261 ^[2]
2003	223.914 ^[2]	51%	49%	212.459 ^[2]
2004	189.683 ^[2]	47%	53%	216.261 ^[2]
2005	162.087 ^[2]	43%	57%	221.020 ^[2]
2006	149.598 ^[2]	41%	59%	219.483 ^[2]
2007	136.647 ^[2]	39%	61%	214.728 ^[2]
2008	127.410 ^[2]	37%	63%	221.900 ^[2]
2009	115.457 ^[2]	34%	66%	222.388 ^[2]
2010	101.271 ^[2]	32%	68%	418.185 ^[2]
2011	102.896 ^[2]	34%	66%	196.242 ^[2]
2012	87.477 ^[2]	31%	69%	201.104 ^[2]
2013	85.742 ^[2]	30%	70%	214.932 ^[2]
2014	77.806 ^[2]	30%	70%	202.501 ^[2]
2015	70.447 ^[2]	25%	75%	206.190 ^[2]
2016	63.085 ^[2]	23%	77%	209.641 ^[2]
2017	55.931 ^[2]	21%	79%	205.835 ^[2]
2018	52.018 ^[2]	20%	80%	206.575 ^[2]
2019	47.167 ^[2]	19%	81%	203.109 ^[2]

Tu nu îți vei ține de mână copilul

autor anonim

Tu nu îți vei ține de mână copilul,
pentru că ai iubit pe cine nu era vrednic de voi.

Tu nu vei cunoaște durerile nașterii,
nu îți vei strânge copilul la piept,
nu îl vei pune la sân,
nu îl vei legăna,
nu îi vei cânta, să adoarmă,
nu îi vei păzi somnul.

Tu nu îl vei primi din apa Botezului,
nu îl vei ține pe brațe ca preotul să îi dea Trupul și Sângele lui Hristos,
nu îl vei învăța să se roage,
tu nu te vei mai pune pentru el în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului,
așa cum ai făcut de atâtea ori când erai amândoi în această lume.

Tu nu-ți vei veghea noaptea copilul bolnav
și nu vei merge cu el la spital,
nu te vei ruga ca toată suferința lui să ți se dea ție
și nici nu-i vei mulțumi Fecioarei Maria că l-a făcut bine.

Tu nu îți vei vedea copilul crescând,
nu vei ști cum ar fost prima lui zi de școală
și nu îl vei vedea absolvind,
nu îl vei învăța să fie bun,
și harnic, și curajos, și iubitor,
deși ai fi dorit să fii cea mai bună mamă,
și i-ai promis asta ultimului tău copil.

Copilului tău,
Tu nu-i vei vindeca cu mâna ta rănille, când el ar fi căzut,
și nu-i vei alina cu lacrima ta durerea, când ar fi fost rănit de alții.
Tu nu vei avea inima săgetată când el te-ar fi mințit
și nici nu te vei bucura când el ți-ar fi cerut iertare pentru o greșeală – deși le-ai fi purtat cu
toată inima,
pe toate ale lui.

Tu nu îți vei vedea copilul cum desenează în nisip, pe malul mării,
o inimă – și în ea cum scrie numele tău și al lui,
așa cum ai desenat tu o inimă în nisip, pe malul mării,
așa cum ai scris tu în ea numele tău și al unui bărbat,
crezând că trăiești o dragoste care dă viață.
Aici, tu nu vei fi numită de nimeni „soția mea”,
nici nu vei numi pe cineva „soțul meu”.

Tu nu îți vei înălța copilul în brațe când ai fi ajuns pe crestele munților
ca să vadă dincolo de marginile acestei lumi,
căci ea, lumea, te-a înșelat.

Acest poem este scris din durerea pentru cea care a murit în urma unui avort, presată de tatăl copilului, cu nădejdea că Dumnezeu va căuta la suferințele ei pământești și îi va fi milostiv în veșnicie și pentru ca inimile noastre să se înmoaie și astfel să numai rămânem nepăsători la uciderea unui copil nenăscut și la silirea mamei lui să consimtă la aceasta. Adesea chiar tatăl copilului, cel chemat să fie ocrotitorul mamei și al copilului, este responsabil de o asemenea ticăloșie fără de seamăn.

Tu ai spus că cel mai mare cadou al tău este copilul,
dar când copilul tău ar fi împlinit 18 ani,
tu nu îi vei face un dar
pentru că tu,
în ziua în care ai împlinit 18 ani,
ai primit cadoul mincinos de a ți se vinde trupul spre a-l cumpăra alții,
spunându-ți-se că asta trebuie să faci, pentru a fi iubită de cei care te-au vândut.

Tu nu vei auzi cuvintele
mamă, mami, mămico
și nu îți va vorbi nimeni despre „fiul tău” sau despre „fiica ta”
ca să te bucuri sau să te rușinezi
aici, în această viață pământească.

Copilul tău nu va afla când va fi mare cât de mult te-ai luptat pentru el,
nu îi vei spune tu cât de mult ai fost presată să îl avortezi:
a aflat deja, acolo, în mâna lui Dumnezeu, când ai cedat presiunilor
și plângând, plângând, plângând i-ai ascultat
pe cei pe care nu trebuia să îi ascuți
pe cei care ți-au promis multe,
pe cei care te-au amăgit,
pe cei care te-au folosit,
pe cei care v-au răpit darul vieții în această lume.

Tu nu vei îmbătrâni ca să devii mai frumoasă,
nu vei căpăta riduri cu bucuria că rodul pânteceleui tău înflorește,
nu vei vrea să fii și mai bătrână,
ca să îți vezi mai repede nepoții,
deși ai fi făcut cu drag toate acestea
deși de mică le-ai așteptat
cu dorul firesc de femeie
sporit de dorul pentru mama pe care ai pierdut-o înainte să o cunoști.

Copilul tău nu te va ține niciodată de mână
și nu îți va săruta mâna
pe ultimul tău drum pământesc
și nu te va pomeni niciodată alături de tot neamul tău adormit
și nu va spune numele tău copiilor lui și copiilor copiilor lui.

Ultimul tău copil –
copilul speranță,
copilul căruia i-ai ales două nume – numele lui Dumnezeu, care l-a iubit și l-a creat,
și numele tatălui său pământesc, care l-a urât,
copilul pe care l-ai mângâiat,
căruia i-ai cântat,
pe care l-ai arătat altora în ecografii,
pentru care te-ai rugat,
copilul pe care l-ai avortat
și căruia nu i-ai mai supraviețuit decât o zi în viața aceasta pământească.
Căci ai murit și tu, din cauza avortului.
Și acum iată-vă, mamă și copil, în fața lui Dumnezeu.
Aici au rămas cei care caută să se spele de sângele vostru
și de sufletele voastre:

La bărbatul pe care l-ai iubit idolatru și care ți-a cerut să lepezi copilul vostru, pentru falsa lui dragoste,

și doctorul prin mâna căruia s-a săvârșituciderea pruncului și a început pierderea vieții tale.

Aici au mai rămas
bărbații care te-au folosit doar pentru plăcerea lor,
apoi te-au lepădat

și te-au numit cu un cuvânt rușinos, fără să-ți cunoască ființa.

Aici am rămas noi, toți ceilalți, care nu am știut, nu am vrut, nu am îndrăznit, nu am putut să te iubim într-atât încât să

vă ajutam să trăiți tu și copilul tău,

să îl naști,

să îi auzi primul scâncet,

să îi zâmbești,

să îl închini,

să îl auzi zicând mamă,

să îl sărbătorești în fiecare an, la fiecare aniversare,

să îl înveți,

să îl mustri,

să îl ierți,

să îl binecuvântezi,

să îi mulțumești că ești mamă prin el,

să îl iubești infinit, așa cum i-ai spus până când moartea și-a aruncat întunericul asupra luminii dragostei tale
- urâciunea pustiirii în loc sfânt, vicleana ucigașă în locul dragostei care dă viață.

Dumnezeu să te ierte, Andreea Nicoleta, de greșelile cele de voie și fără de voie,
săvârșite cu fapta, cu cuvântul sau cu gândul, cu știință și cu neștiință,

și să coboare mila Sa peste tine
și peste toți copiii tăi niciodată născuți.

Îl rugăm să ne ierte și pe noi, cei care,
prin viața noastră neiubitoare,
lipsită de credința cât bobul de muștar,
am fost părtași la chinuirea unei femei abuzate din copilărie
până în ultimul ceas al vieții sale.

Tu nu îți vei ține de mână copiii
în lumea de aici,
dar cu toții sunteți

în mâinile singurului bun Părinte al căruia Fiu S-a răstignit pentru păcatele noastre și al căruia Duh este de viață făcător.

În El nădăjduim.

Iustina Cenușă: Copiii adoptați sunt copii născuți în inimă

INTERVIU

*Ce gânduri despre familie
ați avut în copilărie și în
adolescență?*

Părintele Teodor Cenușă: Crescând într-o familie armonioasă, în care m-am simțit iubit permanent și necondiționat, s-a întipărit în mintea mea ideea că familia este o oază de iubire având drept model iubirea dumnezeiască, iar această idee a venit la pachet cu proiectarea pe viitor în viața mea a unei astfel de familii.

Iustina Irimia-Cenușă: Crescând într-o familie numeroasă, normală, modestă, echilibrată și unită, valorile unui viitor asemănător modelului de acasă au prins rădăcini în mine odată cu trecerea timpului, iar imaginea proiectată despre iubire și familie a fost conturată de lecturi duhovnicești și beletristice, de discuții cu părinții, prietenii și părintele duhovnic, de rugăciune și de dorința de a trăi o frumoasă poveste de dragoste și una de familie împlinită. Bineînțeles că pe drum au fost multe frământări și insecurități, însă mereu am avut încredere în Dumnezeu că și viața mea de familie se va așeza frumos.

*Cum v-ați pregătit pentru
căsătorie?*

Pr. Teodor C.: Cred că pentru căsătorie începem să ne pregătim încă de mici fără să conștientizăm lucrul acesta prin modul în care creștem și experiențele pe care le trăim. Personal, încă din timpul liceului am început să petrec cu tata multe seri care se lungeau până târziu în noapte cu discuții despre Dumnezeu, despre viață, despre familie, despre viitor. Mai apoi, am început să răsfoiesc unele cărți care abordau această temă din perspectivă duhovnicească în principal și, desigur, am ținut minte de la bunica, care își învățase copiii să ceară de la Dumnezeu „o parte bună”, că în toată această pregătire rugăciunea este esențială.

Iustina I.C.: Având în vedere că amândoi ne-am rugat mult să întâlnim „omul potrivit”, mai ales Sfântului Nicolae și Sfintei Parascheva, atunci când ne-am găsit, lucrurile au evoluat firesc și frumos între noi, iar acum mă gândesc cu nostalgie la acea perioadă minunată dinaintea căsătoriei. După ce l-am cunoscut pe soțul meu, am simțit

rapid că el e cel alături de care pot și vreau să-mi împărtășesc restul vieții, astfel că inițial ne-am bucurat din plin de entuziasmul îndrăgostirii, de fluturii din stomac și de tot ce se poate trăi în acea perioadă magică a începutului unei prietenii, totul cu binecuvântarea părinților și a părintelui duhovnic (chiar de atunci am hotărât să avem același duhovnic), apoi, după un an și șapte luni a venit cererea în căsătorie, moment care ne-a făcut mai conștienți, dar și mai entuziaști de ceea ce avea să urmeze – posibilitatea de a ne întemeia familia noastră prin Sfânta Taină a Cununiei, iar darul cel mai de preț pe care ni l-am făcut la nuntă unul altuia a fost fecioria.

*Ce ați gândit și ce ați simțit când
ați decis că vreți să construiți o
familie împreună?*

Pr. Teodor C.: Foarte mult entuziasm. Eram ca în fața unei lumi necunoscute ce urma să o descopăr alături de cea mai dragă.

Iustina I.C.: Când am simțit că putem porni împreună în această aventură a căsniciei, ne-am pus în bagaje dragostea, multe gesturi ca

amintiri frumoase, o listă cu visuri de împlinit, mult entuziasm și am pornit la drum mână în mână și în suflet cu recunoștința față de Dumnezeu și cu dorința de a trăi cu demnitate și cu înțelepciune toate câte ne vor fi rânduite.

Ce înseamnă familia pentru dumneavoastră, la aproape 8 ani de căsătorie?

Pr. Teodor C.: Acel loc în care abia aștepti să ajungi la sfârșitul unei zile obositoare... Acel loc de unde primești atâta putere că simți une-

ori că ai putea muta și munții... Acel context în care simți atâta binecuvântare, încât necontrolat privirea se înalță către Dumnezeu în semn de recunoștință.

Iustina I.C.: Familia e cea mai mare împlinire pentru noi, e locul în care bucuriile se triplează, greutățile se înjumătățesc, locul în care putem să ne încărcăm bateriile, dar și locul în care suntem permanent provocați să fim mai buni, mai iubitori, mai răbdători și mai iertători; e un altar al fericirii și al sacrificiului deopotrivă, care ne dă rost și motivație, și e locul

în care simțim și conștientizăm deplin lucrarea Lui Dumnezeu în viața noastră.

Cum a venit Parascheva în viața dumneavoastră și cum vedeți prezența unui copil adoptat în familie?

Pr. Teodor C.: În toate lucrurile importante din viața noastră am simțit lucrarea lui Dumnezeu și cu atât mai mult în ceea ce privește venirea Paraschevei. Cred că un copil în viața fiecărei familii care își dorește acest lucru aduce multă bucurie și binecuvântare.

Iustina I.C.: Parascheva a venit ca orice copil în viața părinților, ca o minune, o minune foarte mult așteptată și dorită de noi, doar că nu printr-un test pozitiv de sarcină, ci printr-un telefon din partea celor de la DGASPC, care ne-au anunțat că am intrat în potrivire cu o fetiță cu numele Sfintei Cuvioase Parascheva, ocrotitoare și a parohiei Coștiugeni, unde este preot paroh soțul meu, iar în momentul în care i-am aflat numele, am simțit în inima mea că ea este darul Cuvioasei pentru noi.

Copiii adoptați sunt copii născuți în inimă, doriți, iubiți, așteptați... adoptați chiar, care aduc bucurie și rost, împlinind destine și alinând, poate, răni, toate după voia Lui Dumnezeu. Noi suntem foarte fericiți pentru modul în care am devenit părinți și dăm Slavă Domnului pentru cât de bine ne-am adaptat și noi, și ea la viața de familie.

Ce le transmiteți părinților care se gândesc să adopte, dar se tem să facă acest pas?

Pr. Teodor C.: Să aibă curaj și să se încredințeze voii lui Dumnezeu.

Iustina I.C.: Să aibă răbdare și încredere, căci, dacă în inima lor își doresc cu adevărat asta și Dumnezeu știe că le este de folos, cu siguranță lucrurile se vor așeza minunat. Să fie pregătiți să iubească și să nu uite că Maica Domnului vindecă și acoperă orice neputință.

Aveți modele de familii care vă inspiră?

Pr. Teodor C.: Familia părinților mei, familia părinților socri, familii sfinte precum Sfinții Adrian și Natalia, Sfinții Petru și Fevronia. Desigur că avem și în jurul nostru multe familii frumoase de la care învățăm nespus de mult.

Iustina I.C.: Pe lângă modelele familiilor din Biblie, suntem atenți și la reperele din literatură, istorie sau contemporaneitate. Propriile familii ale părinților și bunicii noastre sunt inspirație, dar urmărim și în mediul online familii care ne arată că trecem cu toții prin aceleași etape și că viața este frumoasă dacă vrei să o vezi și să o faci astfel!

Ce vă bucură cel mai mult?

Pr. Teodor C.: Multe lucruri mă bucură... Sunt un om care mă entuziasmez și mă bucur din aproape orice. Dar primul gând care mi-a venit în minte când am citit această întrebare a fost legat de discuțiile pe care le port ore întregi cu Iustina pe diferite teme la sfârșitul cărora îmi dau seama că am lângă mine cel mai bun prieten.

Iustina I.C.: Acum mă bucură discuțiile sincere, timpul de calitate petrecut cu cei dragi, slujbele tihnite și trăite cu profunzime, satisfacția muncii mele, starea de echilibru între suflet-minte-trup, însă momentele mele preferate sunt dimineața și seara, când ne trezim și adormim îmbrățișați, răsfățați de gesturile și cuvintele pline de iubire ale fetei noastre.

Ce vă întristează cel mai mult?

Pr. Teodor C.: Că oamenii nu mai au răbdare să comunice și preferă să strige, că se aruncă cu noroi în orice și din toate părțile, că judecăm foarte mult și iertăm/iubim prea puțin.

Iustina I.C.: Suferința altora, determinată de inechitate socială sau de probleme de sănătate, și conștientizarea continuității propriilor păcate...

Ce înseamnă prezența talentului artistic în viața familiei dumneavoastră?

Pr. Teodor C.: Un mod de exprimare a sentimentelor, un hobby, o plăcere, o relaxare, uneori o provocare. E un dar al lui Dumnezeu care se cere cultivat, înmulțit, împărtășit.

Iustina I.C.: Responsabilitate și bucurie.

Ce gânduri aveți pentru cei care doresc să-și întemeieze o familie?

Pr. Teodor C.: Să nu se sperie atunci când unii oameni rău intenționați

sau poate doar prea mult încercați împărtășesc doar experiențele negative ale unei vieți de familie. Dacă îți dorești cu adevărat, dacă nu renunți ușor și dacă îl chemi pe Dumnezeu să fie cu tine, atunci bucuriile ce vin din familie depășesc și întrec de zeci de ori încercările și necazurile prezente inevitabil în fiecare familie.

Iustina I.C.: Să se bucure de cel mai frumos dar - iubirea, să-și asume responsabilitățile, să se respecte, să comunice sincer, să țintească către aceleași idealuri, să țină minte îndemnul Fericitului Augustin: „iubește și fă ce vrei” și să nu uite că „jumătate nu te naști, ci devii”.

Centrul de consiliere și informare „Sfânta Împărăteasă Elena”

În București s-a deschis un nou centru de sprijin pentru femeile în criză de sarcină. Patriarhul Daniel a donat o icoană și 30.000 RON

Duminică, 16 august 2020, au avut loc sfințirea și deschiderea Centrului de consiliere și informare „Sfânta Împărăteasă Elena” din București. Acest eveniment a fost posibil datorită celor 300 de români din țară și din străinătate, care au donat 100.000 RON în perioada 8 iunie-16 iulie, în cadrul campaniei „Redăm speranță pentru amândoi”.

O donație de suflet, dar și cea mai importantă financiar, a fost cea oferită de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel. Părintele Patriarh a dăruit o icoană cu Sfinții Împărați Constantin și Elena și 30.000 RON, adică aproximativ o treime din întreaga sumă pentru care s-a desfășurat campania.

Slujba de sfințire a fost oficiată de Părintele Ciprian Ioniță, Consilier patriarhal, coordonator al Sectorului Social-filantropic al Patriarhiei Române, care a transmis felicitări și încurajări celor care s-au implicat în deschiderea Centrului.

La eveniment au participat lucrătorii din cadrul Centrului și câteva persoane care au sprijinit campania de strângere de fonduri „Redăm speranță pentru amândoi”. În încheiere,

Veronica Iani a lansat „Curajul”, prima carte din colecția „Cele 12 chei”.

În cadrul festivității de deschidere, Alexandra Nadane, director executiv în cadrul Asociației pentru sprijinirea femeii însărcinate și a familiei a mulțumit tuturor donatorilor și tuturor celor care au ajutat la deschiderea centrului, cu munca voluntară. De asemenea, a mulțumit Preafericitului Părinte Daniel pentru sprijinul spiritual și material oferit, spunând că este „un adevărat părinte al copiilor născuți și nenăscuți”.

„Eram în plină pandemie, obligați să stăm închiși în case, când, într-o zi, a sunat telefonul. Am răspuns rapid, pentru că eram apelată la numărul pentru criză de sarcină.

La telefon era Delia. O necunoscută. Vorbea cu mare dificultate. Abia mai respira. Își cerea iertare că mă sună, dar avea mare nevoie de ajutor. Era însărcinată în două luni, fusese diagnosticată recent cu tuberculoză, după ce testul Covid-19 a ieșit negativ. Era internată în spital, se simțea foarte rău. Și unii medici îi spuneau că trebuie să renunțe la copil, pentru că va fi afectat de tratament. Îi era

foarte teamă pentru acest copil pe care și-l dorise foarte mult. Din cauza restricțiilor și a diagnosticului, Delia era absolut singură. Nu se putea vedea nici cu rudele, nici cu soțul.

I-am spus ceea ce le-am zis sutelor de femei aflate în criză de sarcină, întâlnite de-a lungul timpului: Că, de fapt, nu este singură! Că putem să o sprijinim.

În perioada pandemiei, cazurile asemănătoare cu al Deliei au fost foarte multe. Încă de dinaintea acestei crize, la Centrul Sf. Alexandra erau deja foarte multe solicitări, un spațiu limitat și o echipă formată din doar două persoane specializate în asistență socială și în psihologie.

De multe ori există o șansă unică de a sprijini o femeie în criză de sarcină. Cine își poate permite să rateze această șansă? Noi – nu.

Dacă un copil nenăscut își pierde viața pentru că mama lui nu a avut unde să primească sprijin în criza de sarcină, el nu va putea fi înlocuit de nimeni, niciodată.”

Fragment din discursul Alexandrei Nadane la deschiderea Centrului „Sfânta Împărăteasă Elena”

mărturii

Mărturia unei supraviețuitoare a avortului: „Am fost al treilea copil în familie și tata m-a salvat în ultimul moment de la avort”.

Acum mamă a doi copii

De prima sarcină avortată și de ultima avortată îmi aduc foarte bine aminte! Și de celelalte, dar nu punctual. Tot felul de stări, de situații, de oameni; dar, de fapt, de nimeni în jurul meu. O singurătate și o răceală de morgă! Spital, pereți de faianță, mese de metal rece.

Prima dată n-am știut pe ce lume sunt. În primul rând, mirarea întâmplării. Nu simți nimic. Eu, cel puțin, nu am simțit că sunt însărcinată. Doar că ceva s-a oprit: 1 săptămână, 2, 3 nu a venit menstruația... altceva nimic. Cursuri, viața de student, acasă o tensiune de beton! Intri în casă și simți cum te ustură și arde pe dinăuntru. Senzația de vânătăoară, de urmărire din aia perversă. Cineva stă cu ochii pe tine, fiziologia ta e un lucru atât de important. Nu, nu cred că știu eu cuvintele și alăturarea lor ca să pot descrie senzația.

Născută în anul în care comunismul era spre final, cu o lege care interzicea avortul, mama mea rămânea însărcinată cu cel de-al treilea copil și decide fără știrea tatălui meu să meargă la o femeie din sat, să mă avorteze. Cu rânduială divină se întâmplă ca tatăl meu să afle de la bunica și într-o mare alertă sufletească se urcă pe o bicicletă și merge să o caute disperat...

Când o întâlnește, o roagă să nu facă acest lucru deoarece își dorea tare mult să aibă un băiat acasă având deja două fete, iar din mărturia lui mai știu că a mers până la amenin-

țarea cu reclamație la secția de miliție din sat.

Și într-o lună de primăvară am sosit pe lume cu mare surpriză fiind a treia fată a familiei și strigată în primii ani de viață – Ionuț, căci eram „băiatul cel dorit” al tatălui.

Copilăria mea a fost diferită de cea a surorilor mele, pentru că părinții mei urmau să constate în anii de clasă primară că Dumnezeu la naștere îmi dăruise un talant de mare preț – un simț aparte către arta plastică și mai târziu către cea religioasă.

Viky Berbec

„Dacă m-aș fi gândit o secundă că «a rezolva» chestia asta presupunea să renunț la o viață, dacă m-aș fi oprit o secundă...”

Cum se vede avortul a două fete gemene după 30 de ani

O ostilitate totală, ca și cum le-am făcut LOR ceva! Ca și cum nu mai eram eu fiica, eu nepoata.

După toate textele, anii de „discuții” în care mi se spunea că „toate, dar absolut toate acasă se rezolvă! Vii acasă, bune, rele, bine, rău, le găsim o soluție împreună.”

Dar „împreună” poate însemna „vino tu, că te dau pe răzătoare!”

Și acum, la 30 de ani distanță simt aceeași stare de rău. Nu sarcina mă speria, ci reacția unor oameni, ai mei, care considerau că un lucru abominabil se petrecuse!

Cred că dacă omoram pe cineva m-ar fi apărut cu dinții. Dar așa, parcă le împușcasem viețile! Le spulberasem!! Iar eu, nu înțelegeam nimic!

Doar trăiam senzația de respingere, de rejectare și repulsie pe care mi-o arătau zilnic! Mama mea. Și bunica. Tata nu știa.

Până în ziua în care mi s-a aruncat: „Tu ai făcut-o, tu să te descurci! Și mai repede, auzi: Până nu se vede!”

Și gata!

Din secunda aia, n-am mai fost copil. Era repulsia femeii virtuoză aruncată ca o cârpă soioasă în capul femeii păcatoase... care nu voia să-și pună cenușă-n cap. Care nu avea rușine și risca să înțeleagă că vine om nou în lume și să se și bucure, poate, nerușinată!

Ea, o curvă, trebuia să se sperie!

Și da, m-am speriat!

Dacă m-aș fi gândit o secundă că „a rezolva” chestia asta presupunea să renunț la o viață, să refuz, nu să renunț la o viață, dacă m-aș fi oprit o secundă! Dacă cineva mi-ar fi spus „Fată! Știi ce faci? Nu contează cum s-a ajuns aici. Acum nu mai contează asta! Contează ce faci tu, acum, ce hotărăști, cum îți aperi copilul... Cum te lupți!”

N-am avut șansa asta. Nu a fost nimeni să îmi spună.

Și recunosc, nici instinct matern n-am avut. Ca să apăr! Nu m-am gândit o secundă că e o viață acolo! (De fapt, au fost două vieți!) Poate, dacă m-aș fi dus la tata, care-și dori-se toată viața lui copii mulți...

Dar tata nu trebuia să afle! Nu pentru rușinea mea, neapărat, care oricum nu exista (într-un fel văzută de virtuozele neamului, altfel de mine). Nu era rușinea mea, cât eșecul lor.

Așa că atunci când mi s-a aruncat „rezolvă-ți problema până nu se vede!”, m-am trezit absolut singură, într-o situație pe care trupul meu n-o simțea, iar creierul și logica mea n-o puteau digera, pentru că nu aveam toate datele. Nici măcar nu știam dacă exista „problema”! Și cum de cineva știe asta, iar EU nu știu!

Nu știu cum să explic. A fost o revoltă cumplită în mine, care ținea de răbdare, de violarea intimității, de spaimă, de neînțelegere.

Nu înțelegeam ce făcusem atât de rău și grav. Nu înțelegeam de ce trebuia să ascund faptul că, da, iubesc un om, pe care, da, pot să înțeleg că nici nu-l vrei, nici nu-l plăci... rațional sau involuntar. [...]

Stăteam închisă în cameră și mă spe-

ria orice pas pe scări. Știam că vine mama și parcă intra un val de otrăvă. Mi se usca gâtul și mă ardeau ochii, nici nu puteam respira o respirație întreagă. Și așa treceau zilele, și încă o săptămână, și încă o săptămână...

Lucram în același timp cu mersul la facultate. La muncă era ok, dar nu mă mai puteam concentra. La cursuri, oricum nu-i păsa nimănui!

Mi-aduc aminte că o colegă de serviciu mi-a dat niște detalii. Nici nu știam că astea sunt lucruri pe care o femeie le are, cumva, în vedere în „caz de accident”, că se gândește dacă... îl face sau nu... pe copil. Că fiecare știa pe cineva care „o poate rezolva”. Iar acum avortul era legal, nu mai erau probleme, ca înainte de 1989.

Mi-a explicat că cel mai aproape de serviciul nostru e cabinetul de la „Polizu”. E o poartă de fier, se intră în curte și vezi, afli acolo încotro. Mi-a zis și de o sumă de bani.

A venit „iubirea mea” cu mine la Polizu și cu suma. Și m-am prezentat dimineața, pe la 8. Eram un puhoi! O demonstrație de femei. Un culoar întreg!...

Era o ușă pe care se intra. Toate intrau drepte și... majoritatea ieșeau târâte. Veneau în salonul în care așteptam și eu, unele eliberate, unele tăcute ca de moarte, altele chiar făceau glume și erau în stare să povestească ce e înăuntru. „Ah! Ceva modern, nu cu lingurița, cu un aspirator, în 3 minute este gata și nu simți nimic...”

Nu prea îmi venea să cred că nu simți nimic din moment ce unele nici nu se puteau mișca din pat... Afară, pe geam, vedeam un soare superb de octombrie și un cer la fel.

Mă întrebam dacă nu îmi mai vine rândul. Poate șiăștia sunt experți din priviri și s-au lămurit și nu mai e cazul... și uite că mă strigă. Mă duc. Intru în sala/cabinetul unde era un fel de semi-întuneric. Îmi

spune doctorul să mă urc pe masă.

Atunci m-am trezit! Am văzut masa, coarnele alea hidoase, am văzut aparatul și pe ei cum îi umflă râsul că nu mă dezbrăcasem.

„Fetițo, știi de ce ai venit aici?” Și am răspuns sincer: „Nu știu”. Adică nu știam dacă, într-adevăr, sunt însărcinată sau nu.

Și omul mă examinează, da... și bagă capătul aspiratorului în mine și încep să simt cum se dezlipește ceva pe dinăuntru într-un zgomot de aspirator cu apă, ca o respirație de Alien. Și încep să țip, pentru că nu mă puteam să suport arsura dinăuntru. Uitase să îmi facă anestezia, o amărâtă de injecție. Era grăbit că îl țineam din „linia de producție”. Era ca pe bandă rulantă! Nici măcar nu am avut timp să mă dumiresc ce se întâmplă! Acolo, pe masa aceea, era doar o singură finalitate! Out! Pentru alte variante, ar fi trebuit să fiu în alt cabinet.

M-am simțit ca la abator! Senzația asta am avut-o tot timpul, ori de câte ori s-a întâmplat, natural sau voit. Într-adevăr, m-a durut mult atunci, și aud și acum horcăitul acela de aparat, penumbra din cabinet, răceala mesei pe care stăteam întinsă. Mă gândeam: „cum ar fi să mor aici?” Sigur exista un container unde ne azvârle și pe noi, dacă nu reușește ce are el de reușit acolo.

Între timp, simțeam cum cineva băgase pe dinăuntru, căuta ceva. Și aud o asistentă, „gata, a trecut”. Văzuse, probabil, când trupul copilului trecuse prin furtunul aspiratorului și căzuse în vasul acela de colectare.

Mi-a explicat niște chestii, ce să fac, ce să nu fac, ce să iau. Nu mai știu. Era un miros de sânge pe care abia acum îl percepeam și pe doctorul acela, care mi se părea o ființă enormă, un fel de Mengele într-o tabără de studenție.

Am plecat pe picioarele mele, cu

hainele în brațe, în același salon în care unele femei se bucurau, altele nu, unele povesteau relații picante. Nu aș fi vrut să aud nimic. Aș fi vrut să fiu acasă, la mine în pat. Dar eu nu mai aveam casă în care să pot să mă duc în pat după o astfel de zi.

Am ajuns acasă. După o vreme au început să se repare cumva relațiile, să pară lucrurile mai umane. Poate „văzuseră” că rezolvasem problema!

Au urmat niște săptămâni ciudate, cu stare de rău, fără febră (norocul meu!), dar cu un fel de ceva de care nu mai scăpam. Între timp, m-am operat și de apendicită și m-au întrebat dacă știu ceva de vreo sarcină, dacă aș fi avut sau ceva... Era în noiembrie, la circa o lună. Nu! Cum? Ce sarcină? Mi-era frică să nu le spună alor mei.

M-am tot dus la doctor, până aproape de vacanța de Crăciun, mi-a făcut control, de vreo două ori și mi-a zis că sunt bine. Mi-a dat un tratament cu antibiotice, vreo trei feluri, pentru zona afectată... și atât. Mă întreb cum de n-au văzut expertele mele de acasă, consumam cantități de vată și nu îmi era bine. Eram palidă, cu stări de frig.

A venit decembrie. 24 decembrie.

Mă întorceam acasă cu tramvaiul de la potențiala mea soacră, gândindu-mă că ai mei s-au adunat să facem bradul. Mi-era greu să mă duc acasă. Se spulberase liniștea mea și nu mă prea puteam preface că nu se întâmplase nimic. Era o aglomerație de cartier proletar în tramvai. Cu mielul cu noroc se stătea într-un capăt, cu paltoane care miroseau a naftalină, o lumină rece, cam sulfuroasă în tramvai. Și un miros puternic de portocală!

Pe un scaun, lângă mine, o doamnă care era însărcinată, vizibil de însărcinată, curățase o portocală. Doamne, ce frumos putea să miroasă! Simțeam răcoarea aceea de fruct proaspăt în palme, chiar dacă mă țineam de bară să nu cad, cu

tot cu mănușă! Îmi aducea aminte de mandarinelor pe care le descria Ionel Teodoreanu în „La Medeleni”. Fructul acela avea ceva senzual în el. Între păcat și plăcere...

Acasă erau deja adunați. Era bradul pus deja, mare, verde... Un miros greu de sarmale peste care plutea totuși, încercând să strecoare fire de prosperitate, mirosul de brad.

„Vin imediat, mă schimb și vin” le-am spus. Aveam niște crampe cumplite, mă gândeam că amestecasem rău toate cele când pregătisem sarmalele și friptura potențialei mele soacre.

„Vii odată?” „Da! Imediat!”, mă duc până la baie, poate îmi trece. Mă așez... și simt că trece. Dar nu cum mă așteptam.

Mă uit și văd că explodase ceva și curgea sânge, ceva cafeniu... și când pun mâna îmi rămâne în palmă o bucată... ca de carne. Ceva... franjuri. Mă uit mai bine, semăna cu creștele de la pui. Doamne, și-mi pică fisa!

Trag și iese! Am rămas în mână cu resturi de copil. Strig după mama,

MĂRTURII DESPRE CRIZA DE SARCINĂ

femei fericite că au născut,
femei care regretă avortul

nu mai conta, pentru că oricum mi se dusesse totul din cap. Nu mai puteam să respir și nu mai puteam să arunc în wc ce țineam în mâini...

Vine mama și îi dau în mână. În primele secunde n-a priceput, apoi îi cade și ei sistemul. Dar nu mai conta reacția ei. Câteva secunde am sperat cinic că află toți, pricep ce-am făcut și mă eliberez!

Dar nu! Să ascundem tot! Și eu la fel, mi s-a părut ok, eram prea obosită și speriată să reacționez. Nu știu ce-a făcut mama. A aruncat pe geam sau la gunoi.

Ideea e că după 5 minute a început hemoragia. Am umplut ligheanul, apoi cada. Peste noapte am crezut că mor. A trecut prin pat, auzeam cum picură sub pat!

Nu știu ce s-a întâmplat în restul casei. Nu știu cum au făcut ei Ajunul. Dacă l-au făcut. Ce a zis mama. Cred că a zis exact ce era de zis.

Nu mai era loc de altceva pentru că pur și simplu se putea muri. În noaptea aceea, am trecut pe lângă moarte. Nu mă durea nimic. Nu aveam febră. Doar curgea sânge din mine. Nu știu, sincer, cum de nu am murit! A curs toată noaptea!

Aveam ideea fixă că nu trebuie să adorm. Știam că, în timpul somnului, hemoragiile sunt mult mai puternice. Stăteam nemișcată și auzeam cum picură ceva. Mi-am dat seama că trecuse prin toate straturile de pe mine, trecuse prin toată saltea patului și picura pe parchet. Stăteam complet nemișcată. Cum mă mișcam, simțeam un fluviu ieșind din mine. Și iar mă întreb cum de n-am murit în noaptea aceea?

La un moment dat, a venit bunica și mi-a spus să mă rog. Să mă rog Maicii Domnului să mă treacă peste încercarea asta. Era noaptea în care, pentru toată lumea, se năștea Iisus. Iar eu... mie mi se... Nici nu eram în stare să gândesc până la capăt. Nici acum,

după aproape 30 de ani, nu sunt în stare să gândesc până la capăt.

Mă gândeam doar că nu am dreptul să mă rog Maicii Domnului, să îi spun ceva, să mă gândesc măcar la Ea! Doar era Fecioara Maria! E exemplul virtuții și purității totale! Eu sunt doar o zăpăcită păcătoasă, care îmi asum și plătesc prostia mea, totală! Și da, sunt undeva într-un haos asumat! Să ne înțelegem! Din care greu poți gândi, vorbi... Nici măcar respira! Și eu să mă gândesc la Maica Domnului! De Maica Domnului mi-a fost rușine. Nu pentru ce mi se întâmpla.

Mi-era rușine că n-am vorbit cu ea înainte, înainte de a intra pe poarta aia de fier. De ce nu mi-au spus atunci să mă rog Maicii Domnului? DE CE?! De ce nu mi-a explicat atunci cineva că nu e doar viața asta a noastră, de aici, mizeră, sordidă, cu mici omoruri asumate?!!

Dacă aș fi știut, dacă mi-ar fi sunat măcar un clopoțel mic, o sonerie, un claxon... Ceva! Poate mă trezeam!

Nu fusesem ușă de biserică! Nu pretind! Și îmi asum! Dar nu cred că aș mai fi făcut ce am făcut! Cred, așa cum mă știu eu acum, cred că m-aș fi luptat! Oricum, puțin îmi păsa ce zice lumea. Îmi păsa ce zice tata. Și culmea, dacă m-aș fi dus la tata, nu la mama (de fapt nu m-am dus, au dat ele buzna peste mine și EU LE-AM LĂSAT!), atunci cred că altfel ar fi fost lucrurile.

Tata n-ar fi acceptat niciodată!! Nu știu cum ar fi fost viața mea, cred că greu la început, cu două fete gemene (una o pierdusem atunci în baie, dar poate murise și ea o dată cu avortul, una a trecut prin furtun atunci, în octombrie). Dar sunt sigură că ar fi fost lângă mine.

În ziua de Crăciun, un alt doctor, de gardă, a trebuit să repare ce a stricat altul, sătul de „cozi întregi” de femeie care așteptau la „abator”. Care nu s-a gândit că poate am ge-

meni. Eu trebuia să mă gândesc! Dar n-am avut toate datele. Nu e o scuză. Nu pentru scuze scriu.

Sincer, am crezut că îmi trece cumva. NU. Nu mi-a trecut. Încă simt arsura aceea pe dinăuntru și pe dinafară, am impresia că se rup bucățele de carne de pe mine și simt și acum în palmă bucățica aceea dintr-un rest de trup de om. N-o să pot uita asta decât dacă îmi ia Dumnezeu mințile și mi le duce în altă direcție. Nu pot uita, doar că aleg să nu mă gândesc chiar zilnic.

Ce-ar mai fi de zis?

Că n-am putut să mă uit la copiii mici niște ani de zile.

Că n-am putut să ascult colinde cam tot atâția ani de zile.

Că mi-au trebuit ani de zile să îmi dau seama că „iubirea vieții mele” nu este tocmai iubirea vieții mele. Că m-a iubit, cum a știut și a putut el. Că i-a plăcut cum se uita lumea la noi, la el, cu mine lângă el. Ce senzație de trofeu avea! Că atunci când mi-a fost infernal de greu, am fost singură. Nici un om n-a putut fi lângă mine, pentru că cei care ar fi putut n-au știut ce mi se întâmplă, și de fapt, au rezolvat un rest de problemă... nu au fost lângă mine... Despre ceilalți, numai de bine!

Că a fost la un moment dat atât de rău, că am vrut să mă sinucid. Ideea era să plec definitiv și să îi pedepesc cumva pentru toate vorbele goale! Pentru că eu mi-am asumat ce am făcut, dar ei, nu. [...]

Nu știu dacă m-a iertat Dumnezeu.

Eu Îl rog tot timpul.

Dar sigur mi-a dat o pauză.

Pentru care Îi mulțumesc! Și duhovnicului pe care l-am aflat mult mai târziu față de când s-au întâmplat toate. Și care mi-a dat liniștea din „miluiește-mă, Dumnezeule...”

„Spune-mi o poveste pentru suflet”

În 2020 și 2021, scriitoarea Veronica Iani a publicat mai multe cărți noi menite să aducă bucurie părinților și copiilor. Sunt povești pentru suflet, care pot fi spuse

copiilor din diferite comunități de către părinți, educatori, profesori, preoți sau voluntari.

„Curajul”, „Perseverența”, „Iertarea” fac parte din colecția „Cele 12 chei”, o colecție care își propune să le prezinte copiilor cu vârste cuprinse între 6 și 11 ani virtuțile și cum pot fi ele exersate în viața de zi cu zi.

„Maia și străinul” este prima carte din colecția „Copii în siguranță”, o colecție apărută din dorința de a proteja copiii de riscuri care pot

apărea la tot pasul.

„Dani, eroul de zahăr” reprezintă o colaborare cu Dr. Cristina Stoian și este o carte care încurajează sprijinul pentru copiii cu diabet de tip 1.

Cartea „Împreună la Marș” scrisă de Emily Hawkins și Emily Prest și ilustrată de Veronica Iani este un instrument pentru părinții și educatorii care vor să le vorbească copiilor despre darul vieții.

Curajul

La vremea când cartea aceasta ajunge la voi, cititorii ei mici și mari, Curaj este cuvântul de ordine al unei lumi în dezordine. O lume încrezută, ca unul din personajele cărții, care credea că le știe pe toate. Și nu e chiar așa. Un virus rămâne un virus. A tulburat sistemele lumii ca să ne învețe, pe fiecare dintre noi, ce este curajul. Curajul de a iubi, de a persevera ori de a încuraja. Curajul de a rămâne în viață. De a sprijini viața.”

Părintele Constantin Necula

Perseverența

Pentru mine, perseverența înseamnă a urmări un țel, a trece peste obstacole și, de multe ori, a alege calea mai grea. Țelurile mele sunt să am un loc de muncă și să mă căsătoresc cu Onisa, iubirea mea. Obstacole nu sunt puține atunci când ai Sindrom Down. Doar cu pași mici și răbdare reușesc să trec peste ele.”

Mihai Arsenie

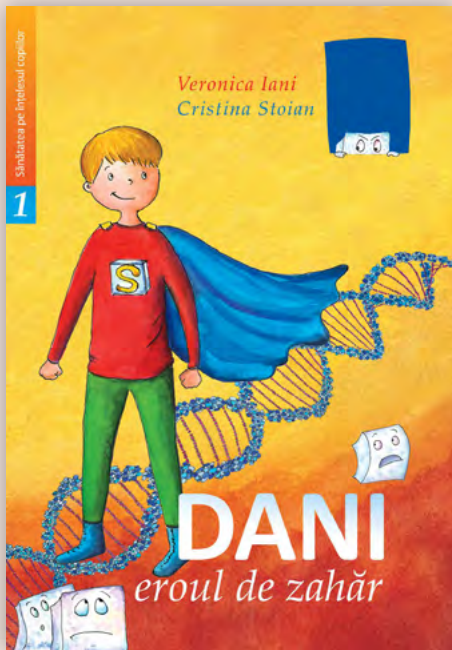

Iertarea

Atunci când iertăm, imităm extraordinara bunătate a lui „A” Hristos, fiindcă luăm, prin acest lucru dumnezeiesc, chipul blândeții și al înțelepciunii. Vedem cum sufletul nostru, acea particică dăruită nouă de către Dumnezeu, devine mai puternic atunci când se luptă cu răzburarea și îndrăznește să ierte greșeala celuilalt. Iertarea constituie terapia propriilor noastre suflete. Aripile iertării sunt rugăciunea și mila; să te rogi pentru cel ce ți-a greșit, iar în ziua necazului său, să ai milă față de inima lui.”

Arhidiacon Mihail Bucă

Dani, eroul de zahăr

„Cine este în sufletul părinților când află că micuții lor devin „Cinsolino-dependenți”? Trec printr-un „cataclism” interior. Iar cuvântul nu este deloc exagerat. Nu am să uit niciodată cum mă retrăgeam în baia salonului de la „Marie Curie” să dau drumul lacrimilor în loc să le înnod în gât, să nu vadă Vlad că, de fapt, promisem și eu un pumn în plex, prin dereglarea pe care aflam că avea să o poarte copilul toată viața. Le spun părinților în general, așa cum fac și prin campania „Diabetul nu este o joacă”, să fie atenți la copiii lor și să citească despre simptomatologia diabetului juvenil. Diabetul fiind unul dintre flagelurile acestui secol, ar trebui cunoscut la nivel de cultură generală.”

Andreea Stroe, jurnalist TV, inițiatorul campaniei „Diabetul nu este o joacă”

Maia și străinul

„Citindu-le această poveste și ajutați de ilustrații, copiii vor putea să vadă și mai limpede mesajul pe care îl transmite: niciodată, niciodată nu ne ducem cu cineva fără să-i anunțăm pe oamenii care au grijă de noi.”

Mirela Retegan

Împreună la marș

„Cartea Împreună la marș a fost scrisă «pentru vremurile de azi». Autoarele prezintă, într-un limbaj accesibil copiilor, motivele evidente și profunde pentru care fiecare viață este importantă. Cultura actuală și chiar școala îi învață astăzi pe copii că viața nu trebuie să se bazeze pe adevărul Bibliei. [...] Ilustrată minunat, cu texte captivante pe fiecare pagină colorată, ea le permite părinților, bunicilor și educatorilor să-i familiarizeze pe copii cu importanța celebrării vieții începând de la concepție. Este o carte care ar trebui să se găsească în fiecare familie, biserică și școală.”

Carla D'Addesi, CEO/Chief Designer la Culture of Life 1972 Fashion Brand

Abby Johnson, autoarea scenariului filmului „Unplanned”

